

Kvinde paa Christianshavn, en fattig og stræbsom Kvinde, der har 4 Børn at forsørge, har ikke holdt rent udenfor Gadedøren, som hun skal. Hun blev i den Anledning tiltalt, der blev indgivet Rapport, og hun fik Tilsigelse til at møde i den offentlige Politiret. Det koster hende Tab af Dagløn den Dag. Men saa bliver hun idømt en Bøde paa 20 Kr., hun kan ikke betale den og maa sone den af. Saa henter man Konen bort fra hendes 4 Børn, og disse 4 Børn lader man gaa i Hjemmet uden Røgt og Pleje. Da Konen kommer tilbage, er der heldigvis nogle Smaakaarsfolk, som have været velvillige nok til at tage sig af Børnene. Hvad Mening er der i, at hun skal idømmes 20 Kr. i Bøde? Men som hun bliver idømt 20 Kr. i Bøde, er der mange, der blive idømte lignende eller omtrent tilsvarende Beløb, og naar de ikke kunne betale — og mange af dem kunne ikke betale —, maa de sone Bøderne af. De miste deres Arbejde, og i mange Tilfælde bliver Resultatet, at Hjemmene søndres. Naar de mange Gange betale Bøden, gøre de det ved at pantsætte det nødvendigeste paa Laanekontoret. Man kommer da dertil, at det egentlig ikke er den voksne, men Børnene, der rammes. Den Velgørenhed, som Dommerne her i København prale af, at der udvises ved, at en stor Del af de Penge, der indkomme ved Bøder, gives bort i velgørende Øjemed, bryder jeg mig ikke det fjerneste om, det er Blodpenge i mange Tilfælde. Jeg ser, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), der er Jurist og rimeligvis meget kendt med de paa-gældende Forhold, nikker under min Omtale af disse Sager. Jeg tror, at enhver, der er kendt med dem, vil indrømme mig, at det er for galt. Man øver en Justits i Offentlighedens Navn, som ikke er Justits, det er en rent summarisk Afgørelse, der ofte her finder Sted. Det er maaske vanskelig for Dommerne at frigøre sig for den Tradition, der nu en Gang har holdt sit Indtæg i den offentlige Politiret, men der maa gøres noget derfor, thi der be-gaaes en blodig Uret mod Hundreder af Mennesker Aaret igennem. Hvis enkelte Medlemmer en Dag vilde — det er for Resten ganske interessant — se op i den offentlige Politiret og følge Sagerne Be-

handling der, vilde de blive overraskede. Ja, den højtærede Landbrugsminister (Anders Nielsen), der følger mig med megen Opmærksomhed, kan i Modsætning til adskillige af Medlemmerne til Tider ikke bevare Alvoren. Jeg tror alligevel, at Landbrugsministeren, navnlig som stammende ned fra Husmandshjem og i Virkeligheden kommende fra fattige Egne, vil kunne lære adskilligt ved at komme i den offentlige Politiret og se, hvad man her i København tillader sig overfor fattige Folk.

Endelig ønsker jeg at spørge den højtærede Justitsminister, om vi i denne Samling kunne vente at faa det Forslag frem, som har været bebudet i Bladene, om Oprettelsen af et Asyl paa Øen Livø, og jeg vil i Forbindelse med denne Sag spørge, om der ikke kan gøres noget for at befri de Personer, som ere dømte til at tages i Forvaring af det offentlige for Livstid, fra at leve under de, synes mig, ret middelalderlige Forhold, som de nu maa gøre. Der sidder ude i Vestre Fængsel, for at nævne et Tilfælde, en Mand, som er dømt til at tages i Forvaring af det offentlige indtil det Tidspunkt, da Vicepolitidirektør Christensen erklærer, at Personen ikke længere er farlig for ham. Manden har en Gang under Udførelsen af sit Arbejde haft det Uheld at styrte ned højt oppe fra og har paa-draget sig en Hjernerystelse. Fra det Tidspunkt har han til Tider været uklar, og naar han saadan har været uklar, har han drukket. Hans Hustru siger, at udenfor disse Perioder og Anfald er han den brillanteste og mest omsorgsfulde Ægte-mand, og hans Kammerater give ham det samme Vidnesbyrd. Men i de Peri-oder, her er Tale om, skelner han heller ikke mellem mit og dit. Denne Mand har faaet den Opfattelse for mange Aar tilbage, at Vicepolitidirektøren forfølger ham — en ganske vild og gal Ide —, og han har da ved en Lejlighed truet med at ville tage Livet af denne indbildte Forfølger. Naa, saadanne Trusler skal man ikke bryde sig saa overmaade meget om. Jeg tror, at der er mange af det offentlige Livs Mænd, som have modtaget Breve eller personlige Henvendelser fra Folk, som have truet med at ville slaa dem ihjel. Jeg for mit Vedkommende